

duben 2010

„Největším problémem je, že konzulát se uzavřel do sebe.“ Rozhovor se zástupkyní lvovské radnice o českém konzulátu

Lucie Trlifajová

Abstrakt:

Rozhovor s Irynou Podolyak, vedoucí odboru mezinárodních vztahů města Lvov, o fungování českého konzulátu ve Lvově a o zkušenosti městské správy, pro kterou konzulát představuje kromě zajišťování víz také potenciálního partnera pro kulturní spolupráci.

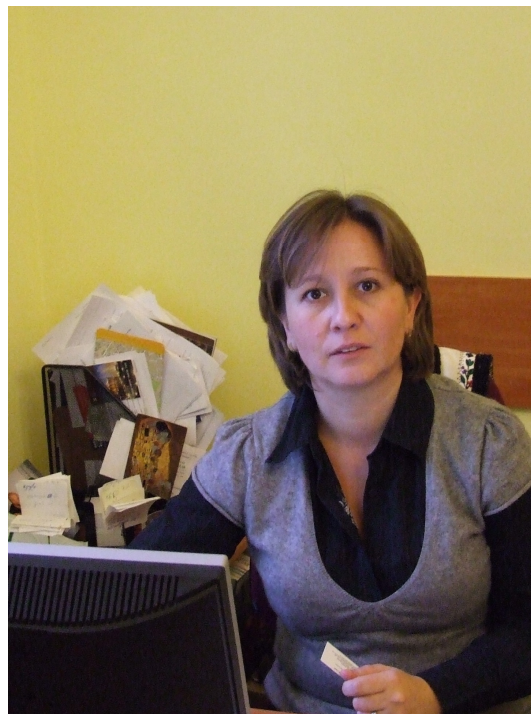
Máte na starosti zajištění víz pro pracovníky lvovské administrativy. Kolik žádostí o vízum podáváte?

Deset, někdy dvacet za měsíc, v závislosti na četnosti kontaktů – nejsilnější kontakty máme s Polskem. Do Česka jelo během posledního roku asi pět osob. Nejedná se ale o soukromá ani pracovní víza, takže obvykle voláme na konzulát a domlouváme si zvláštní schůzku. Pro zaměstnance radnice není možné čekat ve frontě na vízum tři, čtyři, možná šest hodin.

Jak hodnotíte spolupráci s českým konzulátem?

Na českém konzulátu žádá o vízum hodně lidí. Za Jandery, prvního českého konzula ve Lvově, to bylo v pořádku. On byl velmi otevřený, sám přišel na radnici a nabídl nám účast na aktivitách pořádaných konzulátem.

Byli jsme v opravdu úzkém kontaktu a nešlo zdaleka jen o problematiku víz, s Janderou bylo možné mluvit o kulturní a obchodní spolupráci. Čeští umělci spolupracovali na lvovských

kulturních festivalech. Mluvílo se o tom, že bychom v Česku objednali stroje pro úklidové služby nebo recyklaci odpadu.

S nástupem konzula Hradila se to změnilo, veškerá spolupráce skončila. Šířily se drby o úplatcích, prodejí místa ve frontách, vycházely o tom články v novinách.

Největším problémem je, že konzulát se uzavřel do sebe. Já sama jsem tam volala, ale nikdy se mi nepodařilo se s konzulem spojit, a to ani, když jsem se snažila zařídit spojení mezi ním a starostou Lvova. Určitá spolupráce existovala, ale naprosto absurdním způsobem – například v době, kdy Česko předsedalo Evropské unii, nás český konzulát požádal o spolupráci na tiskové konferenci. Neudělal to ovšem přímo, ale prostřednictvím polského konzulátu!

Dobře se nám spolupracovalo i s bývalým českým velvyslancem v Kyjevě Karlem Štindlem. Často jezdil do Lvova, byl velmi otevřený, česká strana byla iniciativní. Ve Lvově byla například otevřená škola pojmenovaná po českém meziválečném spisovateli. Současný velvyslanec Jaroslav Bašta¹ už do Lvova téměř nejedí, v posledních třech letech tedy veškerá spolupráce s českými zastupitelskými úřady výrazně poklesla.

A nyní je to s novým konzulem lepší?

Ano, nicméně nový konzul je ve funkci velmi krátce, ještě jsme se nedostali do kontaktu. Doufáme, že dojde k obnovení a rozvoji tradice vzájemné spolupráce. Už nemáme zájem o další partnerská města, ale o spolupráci na konkrétních projektech.

Spolupracujete s Polskem?

Ano, zde funguje úzká a intenzivní spolupráce. Máme v Polsku řadu partnerským měst, obchodních kontaktů – a Poláci sami jsou velmi otevření a aktivní.

Jak byste v současnosti hodnotila image českého konzulátu?

Musím říct, že je stále negativní. Drby o poplatcích, aféra s call centrem a zastavení kulturní a ekonomické spolupráce vedlo jasně k tomu, že český konzulát – a potažmo České republiky – je vnímán dost negativně.

Doufám, že do budoucna se vzájemná spolupráce zlepší. Role konzula je v tomto směru velmi důležitá, je to ostatně i jeho povinností podporovat rozvoj vzájemných vztahů.

¹ Jaroslav Bašta byl českým ambasadorem na Ukrajině do ledna 2010, kdy ze zdravotních důvodů požádal o uvolnění z funkce.

Celá vízová problematika je pro nás, Ukrajince, dost nepříjemná.

Evropa je Evropskou unií a Schengennem ještě více rozdělena. Ne kvůli tomu, jak konkrétně funguje český nebo polský konzulát, ale my máme také právo cestovat. Nechceme hranice rušit, ale pracujeme na zmírnění dopadů jejich existence.

Článek vznikl v rámci projektu "Visawatch" Multikulturního centra Praha za podpory CEE Trust.

Trust for Civil Society
in Central and Eastern Europe

O autorce

Lucie Trlifajová vystudovala etnologii na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze, ve své diplomové práci se věnovala ukrajinské migraci v ČR. Během studií strávila rok ve Francii na Université de Toulouse. V současnosti koordinuje v Multikulturním centru Praha projekt Visawatch.